VI. évfolyam, 41. szám

1950 október 6

Ludas Matyi

A kisegér: Né, az áruhalmozó naccsága a partvissal! Hát ez még szabadlábon van?

70 fillér

Kocsma a Wall-Streeten

— Hé Truman úr, ide az összes whiskyt, mert azt a koreai pusztítást még én sem bírom józan fejjel.

Háztartási tanácsadó

A Magyar Vasárnap 1950. szeptember 24. számában lévő „Egy és más a tojásról" című cikk felszólít, hogy raktározzunk el tojást. Néhány igen fontos szempont azonban a cikkből kimaradt, melyeket az alábbiakban közlünk:

TOJÁSPRÓBA:

1. Elérkezett az elraktározás ideje, tehát sorbajárva, vessük tojáspróba alá valamennyi Közértet. Ez abból áll, hogy megpróbáljuk, lehet-e tojást kapni. Ha igen, vásároljunk belőle 80—100 darabot. (Ha gyerek is van, többet.)
2. Fenti módszer helyett a jól bevált háztartási alkalmazottat is használhatjuk felvásárlási célokra.

MIRE ÜGYELJÜNK:

1. Ügyeljünk arra, hogy lehetőleg több apró részletben szerezzük be a megfelelő tojásmennyiséget, mert így el tudjuk kerülni az esetleges alaptalan vádakat, ami ellenkező esetben a nyakunkba szakadna.
2. Nagyon vigyázzunk arra, hogy a házban lakó kommunista és egyéb elemek mindebből mit se sejtsenek, tehát bevásárláskor a tojásokat gondosan a kosár aljára rakjuk és néhány jelentéktelen közszükségleti cikket teszünk a tetejére.
3. Ne feledkezzünk meg arról sem, hogy egyik tojás a másiktól könnyen megromolhat, tehát ne tartsuk egy helyen az egész mennyiséget, hanem több részre elosztva a lakás különböző részein helyezzük el. (Pl. 15 drb a szekrény mögé, 20 drb a kályhacsőbe, 10—10 drb a fotelek rugói közé, stb. stb.)

LÁMPÁZÁS:

1. Amikor a felvásárlás következtében nem lehet tojást kapni, akkor elindulunk lámpással keresni. Ezt nevezik lámpázásnak.
2. Erről jut eszünkbe, hogy a lámpaernyő fölé is rakhatjuk a tojást.

MI A TOVÁBBI TEENDŐNK?

1. Gondos háziasszony nem mulaszt el egyetlen Közért előtt sem sorbaállni. Ez nagyon hasznos és kellemes időtöltés.
2. Hogy eltereljük magunkról a gyanut, ne felejtsünk el sorállás közben néha keserűen felsóhajtani: Már egy rohadt tojásért is sorba kell állni! Mi lesz még itt?
3. A verekedésbe ne avatkozzunk bele, de egy pár csillapító szót mondhatunk. (Pl.: Harapd át a torkát, verd szét a fejét, stb.)

MIÉRT JÓ TOJÁST RAKTÁROZNI?

1. Mit lehessen tudni, jó ha van otthon!
2. Amikor már a felvásárlás következtében nem lehet tojást kapni, akkor dupla áron eladhatjuk a készletünk felét. Így a megmaradt mennyiség nincs egy fillérbe sem, ami nagyon jó érzés.
3. A jól tartósított tojás azt a 3 évet is kibírja, amit a tartósító a munkásbíróságtól beinkasszál.

Kékvölgyi Vilmos.

Halmozóné nagyságosasszonyéknál

— Jaj fiam, csengetnek ...

Kis emberek közelről: Bevin

Ernest Bevin fényes karriert futott be. Egyszerű brit külügyminiszterként kezdte és ma már első kiszolgáló Trumannál.

— Az én sikereim titka a kemény gerincem — szokta mondogatni. — Ha Truman azt mondja nekem, hogy hé Bevin, én nem átallom neki a szemébevágni: „Igenis elnök úr!"

Arra a kérdésre, hogy mért nevezik a pártját munkáspártnak, elmélázva szokta felelni:

— Valami oka biztosan lehetett, csak én már nem emlékszem rá.

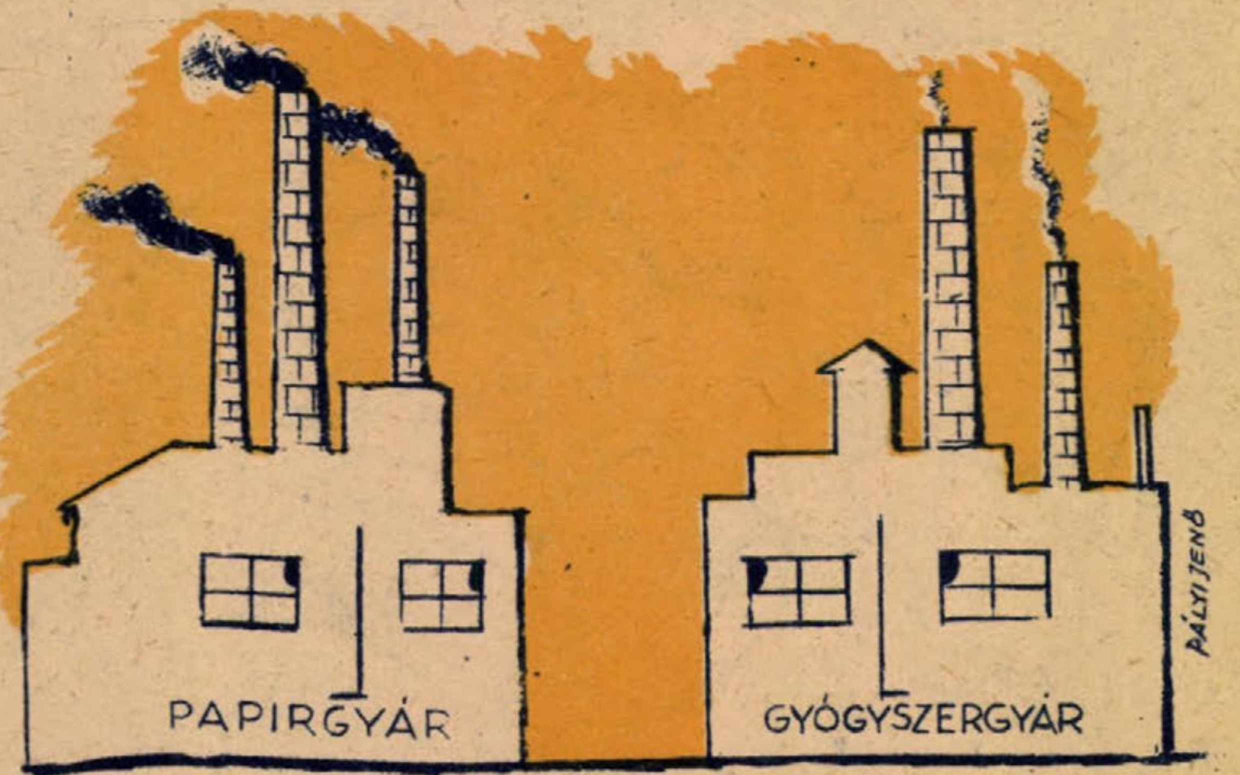
Egyébként büszkén szokta hangoztatni:

— A mi pártunkban minden társadalmi réteg képviselve van a lordtól a gyároson keresztül a nagykereskedőig.

— Munkások is vannak a pártban? — kérdezte egyszer valaki Bevintől.

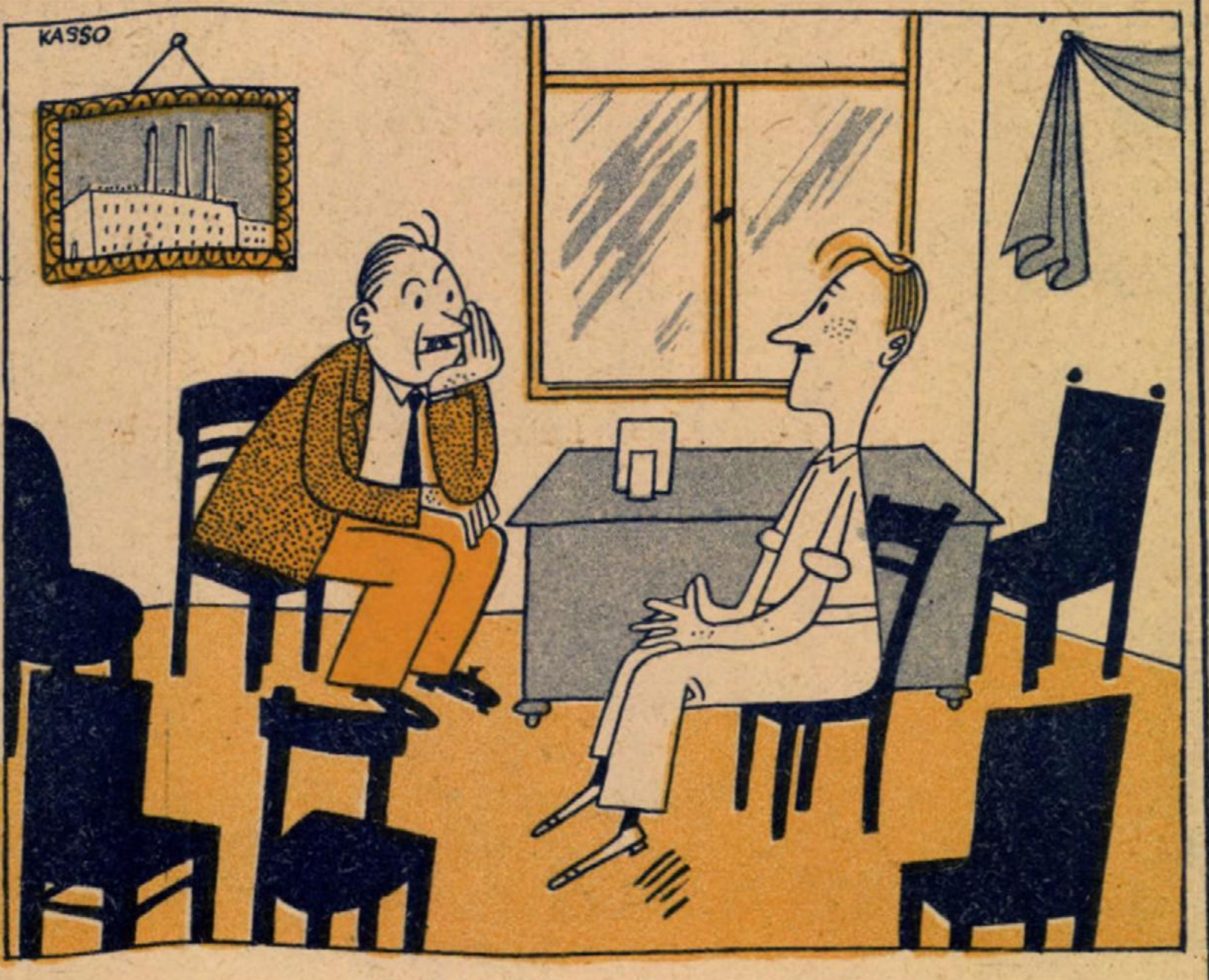
— Nincs kizárva — mondta eltünődve Bevin. — Mi meglehetősen liberális gondolkodású emberek vagyunk ...

Aminek nem szabadna lennie

Papírgyár: Egy kissé le van maradva a versenyben, kollégám. Nem fáj a feje emiatt?

Gyógyszergyár: És ha fáj? Beveszek egy Kalmopirint.

Tizes csoportértekezlet.

Csak MacArthurnak szabad?

Áttérnek a hadijelentések rendszerére az amerikai alvilágban

Az Amerikai Gengszterek Szövetsége a legutóbb tartott kongresszusán elhatározta, hogy a jövőben nagyobb gondot fordít a nyilvánosság megfelelő tájékoztatására. Példának említették meg Douglas MacArthurt, a szövetség dísztagját, aki vállalkozásait megfelelő hírveréssel támasztja alá és úgynevezett „hadijelentések" segítségével alakítja ki a közvéleményt.

A határozat értelmében már több hadijelentés is megjelent. A John Gargotta és Tsai geng a következő hadijelentést adta ki:

„Az elmúlt éjszaka során kisebb csapatunk áttörte a 134. Street 14. sz. házának ablakait s a meglepett ellenség ellenállásának gyors leküzdése után behatolt a lakás belső körzetébe: Az ellenségnek súlyos veszteségei voltak dollárban és egyéb más felszerelésben. Nagy zsákmányt ejtettünk. Veszteségeink csekélyek, mindössze két vázát törtünk el."

A Jim Anselmi-csoport a következő hadijelentést adta ki:

„Szeptember 17-én éjszaka két órakor Chicago külvárosának egyik sötét utcáján egy magános hölgy tömött retiküllel a kezében veszélyeztette a nyugati szabadságjogokat és az európai civilizációt. Gyors beavatkozásunk sikerrel járt, az illető felszólalását a szájába tömött zsebkendővel leszavaztuk, s támadó mozdulatait megfékeztük. A zsákmány számbavétele folyik, jelenleg 126 dollár 56 centnél tartunk."

Búcsú az OTI-tól

— Oti néni maga már nagyon öreg, bürokratitisze is van, az aktakeringése sem kielégítő, legjobb lesz, ha nyugalomba vonul.

BÉKEKÖLCSÖN

A békegalamb: Ezek szeretnek engem . . .

Darvas Szilárd:

Nyugat és Afrika „összefog“

Churchill úr lapjából, a Daily Expressből értesülök, hogy létezik egy harcias északafrikai törzs, az úgynevezett goum (ejtsd: gúm), amelyik arról nevezetes, hogy katonái nagyon szeretik az ellenség füleit gyüjteni. Ez kétségtelenül rossz szokás, mondhatnók kimeríti a kannibalizmus fogalmát, még akkor is, ha a szóbanforgó gúmok nem eszik meg az ellenség fülét, amely, mint gasztronómiai különlegesség, merőben különbözik a nálunk oly népszerűségnek örvendő barátfülétől. Valóban szomorú dolog, hogy a XX. század civilizációjának nagyobb dicsőségére napjainkban is akadnak néger törzsek, amelyek ősi primitívségüket egészen a hullacsonkításig megőrizték és nem csodálkoznék, ha a Daily Express kifejezést adna efeletti megbotránkozásának.

A Daily Expressnek azonban eszeágában sincs megbotránkozni, ellenkezőleg: egészen churchilli lelkendezéssel számol be a szakállas északafrikaiak fülvadászatáról abból az alkalomból, hogy a francia kormány most őket készül bevetni az indonéz szabadságharcosok ellen. Ezek a gúmok ugyanis francia állampolgárok, s ez a szerencsétlenség úgy érte őket, hogy annakidején megjelentek a francia gyarmatosítók, akik részben halomra lőtték, részben elkezdték civilizálni őket. Egy-kettőre leszoktatták mindannyiukat a szabadságról, függetlenségről és egyéb ősi „babonákról”, csak a szakállt és a fülvadászatot hagyták meg nekik, mintegy bebizonyítandó, hogy tiszteletben tartják a nemzeti szokásokat.

Ismervén azonban a gyarmatosítás lélektanát, azon sem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy a fülvadászat című tantárgyat kifejezetten a mai francia kormány iktatta be az északafrikai tantervbe. Lehet, hogy a gúmok rég leszoktak róla, mivel rájöttek; hiába van annyi zsákmányolt fülük, hogy a sajátjuk is kétfelé áll tőle, nem lesznek tőle se boldogabbak, se gazdagabbak. Primitív népek még autodidakta módon is hajlamosak a fejlődésre, könnyen lehet tehát, hogy ennek meggátlására Reynaud, Bidault, Schumann, esetleg a megboldogult Blum, vagy valamelyik másik párisi kannibál leutaztatott Északafrikába néhány francia tanerőt a fülipar további fejlesztése céljából. Elvégre az a gúm a saját fülét is vásárra viszi és nagyon könnyen lehet, hogy mielőtt az ellenségét levágná, előzőleg otthagyja a saját fogát, valamivel tehát kedvet kell csinálni neki a kalandhoz.

Egyébként a gúmok bevetésével még nem ért véget a vadak mozgósítása. Nemcsak őket küldik az indonéz szabadságharcosok ellen, hanem az idegenlégió alakulatait is, amelynek zömét németek, pontosabban Rommel náci tábornok hajdani katonái alkotják. Ennek aztán beláthatatlan következményei lesznek, percek alatt kiderül, hogy a fülvadászat csak jámbor kuglizás ahhoz képest, amit a SS-ek élőkkel és holtakkal egyaránt csinálnak. Churchill lapja valóban boldog lehet. Sikerült a „műveletlen bennszülöttek” ellen mozgósítani az egész afrika-nyugati civilizációt, a szakállas gúmokat és a tetovált nácikat.

Le a bürokráciával!

A napokban este nyolc órakor mentem haza és a levélszekrényben egy postai értesítőt találtam, mely szerint feleségemnek leánynevére távirat érkezett és mivel senki sem tartózkodott otthon délben 1 óra 40 perckor, amikor a kézbesítést megkísérelték, személyesen kell elmennie érte a Városház-utca 18. sz. alá, a főpostára.

A táviratért én mentem el, mert a feleségemet csak éjféltájban vártam haza. Persze óvatosságból feleségem arcképes igazolványait is magamhoz vettem. A főpostán az illetékes hivatalnoknő előtt igazoltam azt, hogy ő ő, és én én vagyok, valamint bejelentőmmel bizonyítottam, hogy mi ketten házastársak vagyunk. Mivel az „Értesítőt” magammal vittem, az is valószínű, hogy azt nem idegen lakásból oroztam el. A hivatalnoknő azonban mereven ragaszkodott ahhoz, hogy a táviratot csak a címzettnek személyesen adhatja át.

Hosszú vita után a tisztviselőnőnek hirtelen mentőötlete támadt:

— Menjen haza uram, én kiküldöm a kézbesítővel a táviratot . . .

— Dehiszen a feleségem nem lesz még otthon — vetettem közbe naivul.

— Az nem baj, — folytatta az oktatást, mert a lakásban már átadhatja a kézbesítő akármelyik családtagnak, csak az újbóli kézbesítés díját kell leróni. Erre újabb vita következett, amelyben Szent Bürokrácia minden ősét leszedtem a magasságos egekből. Ehhez a tisztviselőnő is hozzájárult — elvben, de álláspontját nem változtathatta meg, mert SZABÁL — SZABÁL.

A vita természetesen nem vezetett eredményre, de mégsem volt haszontalan mert az ablak mögött meglepetésemre megjelent egy ismerős arc. Egykori iskolatársam volt az arc tulajdonosa. Üdvözöltük egymást . . . és szerencsecsillagom, valamint a szigorú hivatalnoknő szeme felragyogott.

— Ön ismeri a kollégámat? — kérdezte mosolyogva. — Na lám, mire jó a személyes ismeretség! Így már kiadhatom a táviratot!

A volt iskolatárs bizonygatta, hogy ismer, hogy a feleségemet is ismeri; hogy én azonos vagyok az arcképes igazolványaimban, bejelentőmben igazolt személlyel, hogy a feleségem is azonos, szóval mindenki azonos.

Erre már meg is kaptam — v o l n a a sokat bolygatott táviratot, de eltévedt a csőpostán, tévedésből más osztályon vették ki a tokból . . . de végül is újabb félórás várakozás után a kezemben szorongattam a táviratot, amely persze már kissé időszerűtlenné vált.

KÉRDÉSEM: Mi lenne, ha a postán is hinnének a hivatalos arcképes igazolványoknak és sutba dobnák az elavult, ostoba rendeleteket?

SZABÓ LÓRÁND
Chinoin-gyár.

Ez a két sötét alak

nem jegyzett Békekölcsönt.

Egyenrang

Uncle Sam: Barátom, egyenranguvá tesszük a többi európai népekkel! Maga is épp úgy meghalhat értem, mint az angol, a francia, a belga, a holland, a luxemburgi és a többi . . .

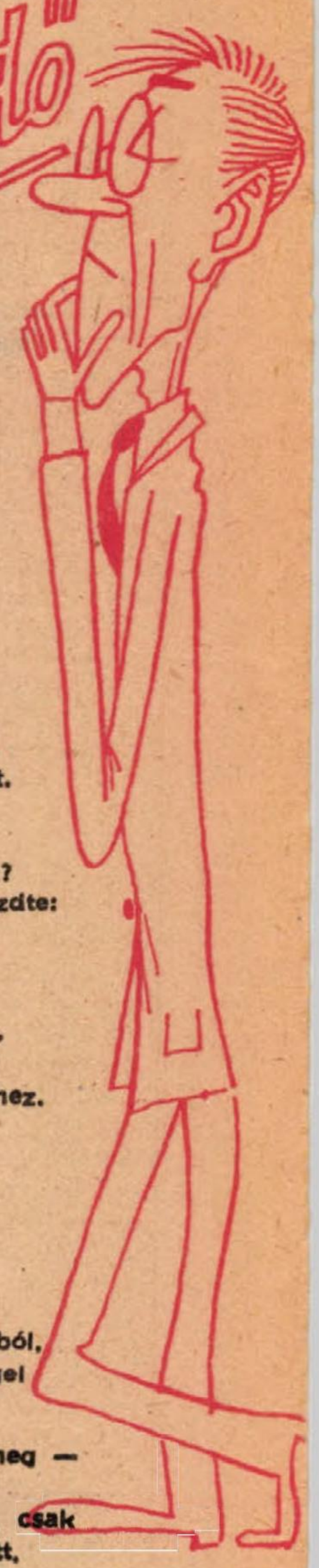

KÖZIGAZGATÁS a multban

— Várjanak jóemberek, a tanácsos úr most nem ér rá!

A Szakértő

A szakértő tele vala
Szinültig szakértelemmel,
Szakértett reggeltől estig
Imponáló türelemmel.

Szakértelemmel felelt ő,
Akárki akármit kérdett,
Szakértelmű szakértő volt,
Szakértelemmel szakértett.

Szakértett ő a szinházhoz
S a mozihoz is szakértett,
Úgy hordta a szakértelmet,
Mint az agg csatár a vértet.

Szakérteni Budapesten
Ki tudott vajh nála szebben?
Ha megszólalt, csak igy kezdte:
Én szakértő vagyok ebben!

Szakértett a népzenéhez,
Szakértett a mérnökséghez,
Hihetetlen, hogy egy napon
Mennyi szakértést vitt véghez.

Szakértett a művészethez
És szakértett ő a bolthoz,
Szakértett az elevenhez
És szakértett ő a holthoz.

Szakértett ő éjjel-nappal,
Mert az ember nincsen fából,
Mignem végre tegnap reggel
Kirúgták az állásából.

E szörnyűség mért esett meg —
Nyájas olvasó, azt kérded?
Mert mindenhez szakértett, csak
Szakmájához nem szakértett.

g. m.

Tessék választani MacArthur két hadijelentése között!

1. hadijelentés

(amikor még nem tudták, hogy angol csapatokat bombáztak)

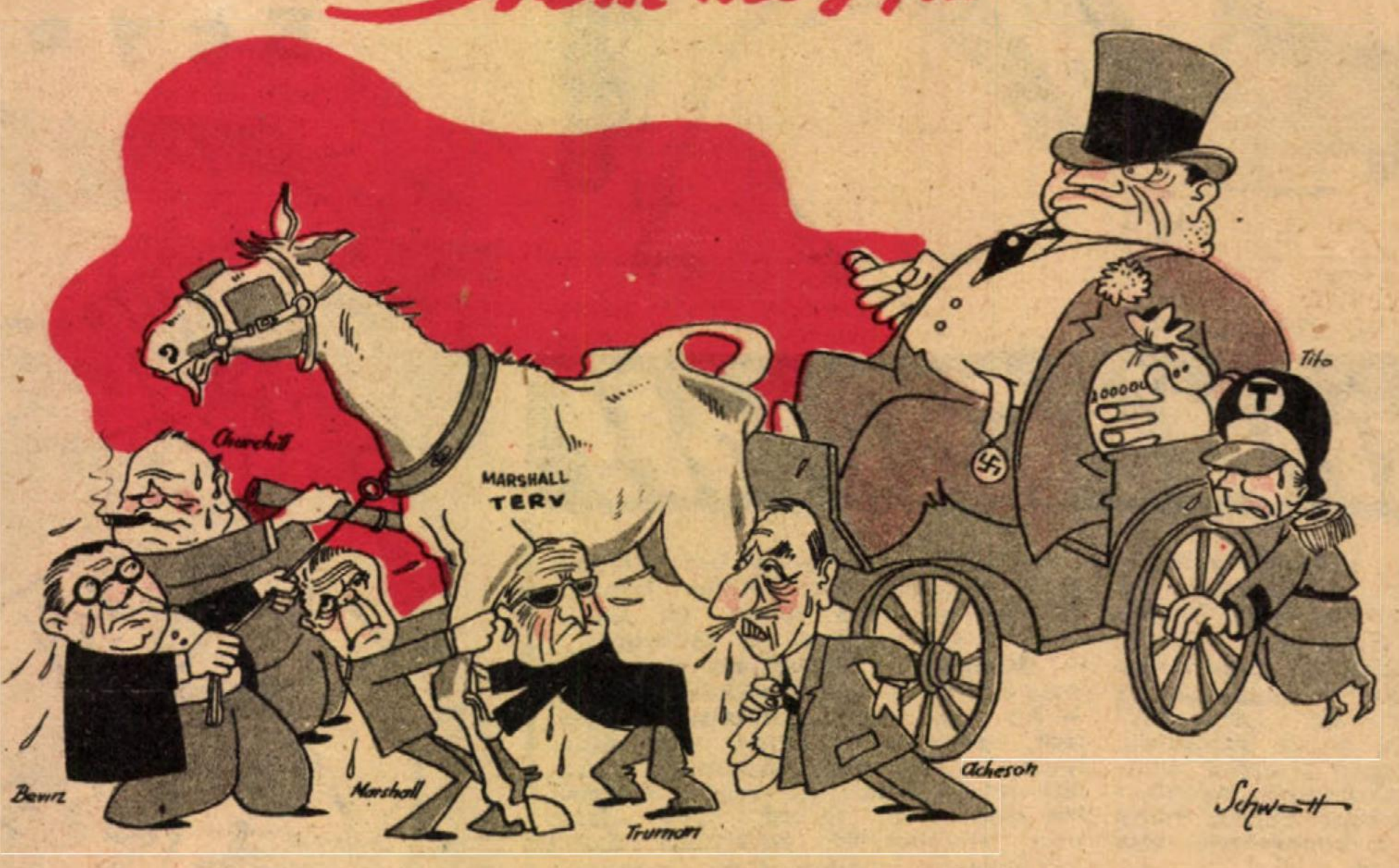
Légi kötelékeink hatalmas csapást mértek az ellenségre. Rakétalövegekkel, robbanóbombákkal, gyujtóbombákkal és géppuskatűzzel árasztották el az ellenséget. Megfigyelték, hogy mintegy 3000 ellenséges katonát öltek meg, sebesítettek meg, tüntettek el, vagy ejtettek fogságba. Az egész táj a pusztulás képét mutatta. Szétbombáztunk katonai épületeket, lövegeket, hangárokat, raktárakat, hadihajókat és erőműtelepeket, elhallgattattunk ütegeket, rádióállomásokat és zenekarokat. Kipusztitottunk erdőket, folyókat, dombokat, hadiraktárakat, méneseket, s a puszta földet is a puszta földdel tettük egyenlővé. Mindössze egy repülőgépünk nem tért vissza, amelynek a pilótája szörnyethalt a pusztulás képének borzalmas látványától.

2. hadijelentés

(amikor megtudták)

Légi kötelékeink néhány bombát dobtak le tévedésből angol csapatokra, amelyeket repülőink a rossz látási, hallási és gondolkodási viszonyok folytán Koreába betolakodott korealaknak néztek. A hibás gyártású bombák nem is robbantak fel, a kisfokú légnyomástól néhány brit katona náthát kapott. Gyujtóbombáink a vizbe estek, s csak néhány halat sebesitettek meg könnyebben. Az első jelentésünkben közölt veszteségadatok legalább is túlzottak, s közismert nagyzolásunkkal magyarázhatók. Tulajdonképpen csak egy repülőgépünk hajtotta végre a támadást, de az is vitorlázó repülőgép volt és a heves tábortűz következtében leszállásra kényszerült. Az amerikai hadvezetőség mélységes sajnálkozását fejezi ki a tévedés felett, s ha bárki embertelenséggel vádolna minket, gondoljon arra, hogy tévedni emberi dolog.

Nem megy...

A tanácsválasztás napjára befejezzük az őszi vetést

Természet átalakítása

(Zajos hangjáték)

Feleség: — Szöget ütött a fejembe eme cikk: természetet változtatják, rendezik. Az eredmény oly csodás, hogy látni kell... Támadt bennem egy gondolat-átvitel!

Férj: — Énbennem is támadt éca, angyalom. El is mondom, ha már itt az alkalom. Kockáztatom, hogy lesz részem szidásban: — a természet tebenned sem hibátlan!

Feleség: — Ezt te mondod?! Ezt én mondom, de teréd. Csakis téged illethet meg ez a vád. Természeted már sehogysem tűrhető. Ebből az a következmény szűrhető, hogy téged kell át formálni, aranyom. Semmi hibát nem találok magamon!

Férj: — Ellenem van kifogásod? Ej! De mi? Valld be, kérlek, anyagi, vagy szellemi?

Feleség: — Unalmas vagy, fiam, mint a sivatag. Koponyádban a velő tán kis adag? A kedélyed akárcsak az ecetágy... Folytatom, ha nem ingerel eme tárgy.

Férj: — Dícséretem áhítattal hallgatom.

Feleség: — Mindig csak egy téma pereg ajkadon! *(Hevesen):* — Ez a téma zúgva-zengve: borotvakrém, vagy a penge... Meleg kávé, hideg leves... Már hallgatni sem érdemes .. Nadrágtartó, vagy a zokni... Kedvem volna felzokogni!

Férj: — Ez a panasz rád is stimmel! Ha csevegsz, hát traktálsz Vimmel... A témád: a Sidol, smirgli... Azt hiszed, ezt lehet bírni? Egyenesen tarthatatlan. A témád a kenőszappan!

Feleség (oda se figyelve): — Más férfinél más a helyzet! Aki színházjegyet szerzett, — akár dalmű, akár próza, — három hétig cseveg róla! Ha könyvtárba jár a férfi, könyvet olvas, elmeséli! Feleségét mulattatja, — nem ül, mint a saját atyja...

Férj (oda se figyel): — Hogy egy asszony imponáljon, más éneket intonáljon, — gutaütés százszor is a: seprő-kefe szimfónia! Van épp elég nő-szervezet, amely okos útra vezet...

Feleség (odafordulva): — Gyáratokban kultúrgárda, — mért nem lépsz be oda már ma?... Avagy lennél népnevelő, jobb eszedet véve elő!... Mindjárt lenne ezer téma; nem lennél te kuka, néma.

Férj (odafordulva): — S ha te mennél hébe-korba kórusba, vagy tánc-csoportba, — búgna benned gerle kedve! Nem morognál perlekedve.

Feleség (kezeit összecsapva): — Ni csak, ahogy szavainkból kivettem, percek óta egyet fújunk mi ketten! Két beszédből egy igazság derül ki: nem kell otthon a kuckóba beülni! Okos ember kinn forog a világban, — akkor lesz a természete hibátlan.

Férj: — Ha már most e tételt vesszük alapul: természetünk hamarost átalakul. Még ma veszek mindenféle bérletet, — jobb eszemet nem hiába kérleled. Bölcs fejecskéd remekül kieszelte: tett embere leszek én és leszel te. Minden helyet, ami ránk vár, betöltünk... Követendő példa válik belőlünk!

K. T. L.

A Városházán egykor és most

Ki gyereke vagyok én?
(Egy csecsemő monológja.)

Ilyet nem cumizott Európa, ami velem történik manapság. Tíz mamám van. Vagy több. A fene tud köztük eligazodni.

Hogyne kérem, emlékszem egy eredeti, valódi mamára is, akit valami Csutoránénak hívtak, príma tejecskével traktált, nem beszélve a pelenkaszolgálatról, elsőrangú keze volt. Kár, hogy nem ismertem leánykorában ezt a mamát, de annyit mondhatok, rendes gyereknek találtam, míg el nem kapta a vásárlási láz.

Egyszer ugyanis a sorbanállások idején Csutoráné a karjára kapott s aszonta:

— No kis prücsköm, hozunk a boltból öt kiló cukrot, hogy éhen ne savanyodj.

— Oá-oá — közöltem csecsemőül elítélő nyilatkozatomat, hiszen a spájzban van már tíz kiló, ki a fene akar állandóan cukrot nyalogatni? De őt nem zsenírozta az oá-oá, karjára kapott, szaladt a bolt felé s mondta a sok ácsorgónak:

— Gyerekkel vagyok! — Mire morogva szétnyilt a tömeg s a boltos percek alatt elárasztott bennünket cukorral. Ezt többször megcsináltuk s különösen akkor lettem dühös, mikor egy tucat hózentrógert vett Csutoráné mamám, leendő stafirungomul. De ez nem volt elég, másnap átjött az öreg Skipperreiterné, tudják, aki sodrófával püföli az urát és aszongya:

— Adja már kicsit kölcsön a Lajcsikát, Csutoráné, ma sósborszeszriadó van és sorbaállás nélkül akarok részesedni a szeszáldásból.

— Mi? Miféle hecc lesz ez? — töprengtem. — Nem vagyok én vasalódeszka, hogy kölcsönkéregessenek.

De anyámnak vélt anyám rám sem bagózott, áttestált és máris vittek — majd meghálálom Csutoráné, hallottam még s mentünk a szag után.

— Pistike, Istike, aranyos kis Csisztike, — mórikált az agg nő, — most én vagyok a te anyukád, kuc, kuc, mindjárt bekapom a kis kacsókád, hamm, hamm.

— Egjél meg, — gondoltam, — még a nevem se tudod. S játszod nekem a jó édes mamát, oá, oá, csak tudnék én beszélni, majd dobraverném az ügyet, oá, oá.

— Isti-Csiszti, na ne pityeregj, aranyos kis Isti. Na ne, te kis dög, betömöm a szád, ha el nem hallgatsz.

Hű az anyád, irtó dühös lettem rá, még neki áll följebb, majd csinálok én neki koncertet, oá, oá, csak azért is oá!

De nem volt kegyelem. — Gyerekkel vagyok, mondta vagy hat helyen s mindenhonnan egy felpakolt öszvér karján távoztam.

— Gyerekkel vagyok Gyerekkel vagyok! — Hej, rendőr bácsi, micsoda emberek vannak, majd adnék én neked gyereket, ha én lennék a rendőr bácsi.

Végre azért hazakerültem s otthon már át is dobtak egy másik karra, a Stolmár prépost felesége vagy mije fogadott fiául s vitt a henteshez.

— Ó kis szentem-bentem, — nyafogott, — veszünk egy kis zsírocskát, húsocskát, aztán lisztecskét, mert holnap kitör a világvége és felfordulunk az inségben.

— Gyerekkel vagyok! — szavalt a szent leányzó mindenütt s vett ráadásul egy mázsa gyufát.

Szép kis mamák vagytok, morogtam, mikor egy csomó új mamát kipróbáltam még. Volt köztük sovány, molett, gazdagabb, szegényebb s jobban kívánt a hátam egy púpot, mint ennyi mamit, anyust, anyucit.

— Gyerekkel vagyok!... Gyerekkel vagyok!... — kárálta mindegyik s a telt cekkert diadallal cipelték haza. Most azonban szerencse ért és némi üzemszünet állt be, két „édesanyám" elmaradt, mert vidékre utaztak és Csutoráné nevű mamámat is kihallgatják ügyükben.

Hát így állunk kérem. De a fenébe is, már megint cipelnek valahova, pedig vasárnap van. A mindenit neki, hát csak a robot, a robot, semmi pihenés? Ja, ez még valahogy rendben van, mozijegyet szereznek velem a „Dalolva szép az élet"-hez.

Nagy S. József.

A régi városatya: Felszólaltam a közszállítási ügyben szivecském, megkapod a villát a születésnapodra!

A tanácstag; Elintéztem az ügyüket elvtársnő, megkapják a villát napközi otthonnak!

A bánatos ember

Korompainak, aki a Márton-utca 59-ben lakott a második emeleten, az utóbbi időben feltünt, hogy szomszédja, Spronc Mihály állandóan szomorú arccal jár, kerüli az embereket s még a rádióját sem bömbölteti. Korompai jó szomszéd volt s egyik délután, amikor a lépcsőházban találkozott Spronccal, megállította.

— Kedves szomszéd — mondta a részvét szelíd hangján — valami történt magával, hogy az utóbbi időben olyan rosszkedvű?

— Ne is faggasson — felelte Spronc komoran. Ám Korompaiban nemcsak a részvét dolgozott, hanem a kiváncsiság is, ezért igenis tovább faggatta:

— Családi bajok? Talán hűtlen a felesége?

— Nem, nem. Úgy élünk, mint két galamb. Még jobban. Mint e g y galamb.

— Csak nem az egészségével bajlódik?

— Ugyan kérem — felelte Spronc, ha lehet még komorabban — én és családom olyan egészségesek vagyunk, hogy már direkt restelkedünk miatta.

— Anyagi bajok?

— Anyagi bajok? Nem, nem. Nem vagyok Krőzus, de tisztességes jövedelmem van, a fiam is dolgozik, a feleségem is, szépen és nyugodtan élünk.

— Egészséges, anyagi gondja nincs, a felesége szereti... Csak nem halt meg valami rokona?

— Nincsen rokonom.

— Szóval ezért szomorú?

— Dehogyis. De ne kérdezzen. Segíteni úgysem tud rajtam, hadd pusztulok hát el már ilyen bánatosan, ahogy vagyok.

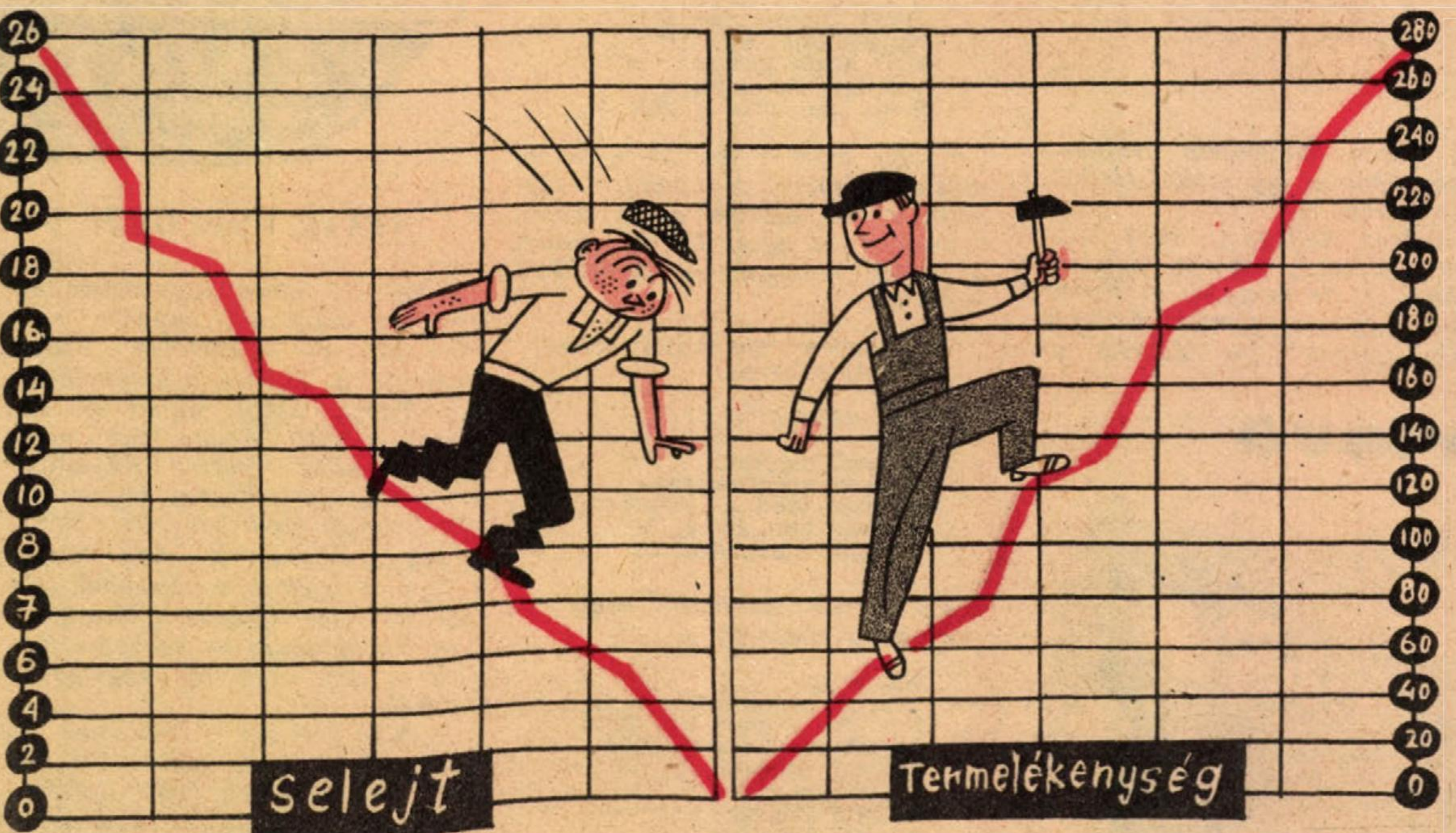
— Nem húzták ki a tervkötvényét?

— Kihúzták. És méghozzá ötezer froncsival. És látja, ezért vagyok szomorú.

— Uram, akkor maga bolond.

— Igaza van. Tudniillik augusztusban eladtam a kötvényeimet a sógoromnak.

KÉT GRAFIKON

A selejt: Szörnyű, hogy csúszok egyre lefelé.
A termelékenység: Ne essen kétségbe, ettől megyek én felfelé.

Gyűjtsd a FÁRADTOLAJAT!

Kárpátukrajnai kolhozküldöttek Magyarországon

Popovics Demeter,
a küldöttség vezetője, az Ukrán Szocialista Szovjet Köztársaság legfelső tanácsának tagja.

Sütő Béla,
a nagymuzsai „Komszomolec"-kolhoz elnöke.

Lengyel József,
a nagyberegi „Lenin"-kolhoz elnöke.

Hadianyaggyárosi együttérzés

— Irigylem önt, asszonyom! Ön egy Koreában elesett amerikai katona édesanyja . . . Nekem, sajnos, nincs fiam, pedig most hadianyaggyáros lehetne Detroitban . . .

Biciklizni tanultam

Hallottam, hogy biciklizni élvezet, sőt jó dolog,
Gondoltam, hogy megtanulok és e sportnak hódolok.
Biciklizni boszorkányság vagy varázslat nem lehet,
Elindultam, hogy valóra váltsam pompás tervemet.

Egyszerűen kell bejutni a boldogság vizibe,
Béreltem egy kerékpárt és felültem rá izibe.
Amde rögtön rájöttem, hogy hevességem helytelen,
Hasraestem, onnan támadt bennem ez a sejtelem.

Aki könnyen visszariad, az egy szibarita váz,
Nem is csügged, akit egyszer nyakig elborít a láz,
Nem csüggedek, így döntöttem, s ki is mondtam kereken,
Hogyha kell, még tízszer-százszor leporolom fenekem.

Napszálltáig próbálkoztam, ütve, verve magamat,
S mikor végre kedvem szegte a nyolcadik daganat,
Bánatosan hazamentem, mivel közben este lett,
S rögtön gyógyítani kezdtem forró gőzben testemet.

Másnap reggel felébredvén, gondoltam én egy nagyot,
Legjobb, ha a biciklivel még idején felhagyok,
Áttérek a boxsportra, ha így bírom az ütleget,
Arról nem is szólva, hogy a boxban visszaüthetek.

Az új amerikai Szabadságszobor

Kulturfront

Kedves kollégám!

Ön ott ült az üzemi kultúrdélutánon az előttem lévő sorban és amikor az üzem csasztuskabrigádja előadta műsorát — amelyet kivétel nélkül üzemiek, fizikai és szellemi munkavállalók írtak — ön szinte hallhatóan lebiggyesztette ajkát és így szólt: „Hallottam már jobbat is”.

Kedves kollégám, meg vagyok róla győződve, hogy ön hallott már jobbat is, de nem tudom hamarjában, hogy mire gondolt. Az 1920-as évek elejének nagy slágerére talán, amelyet nem dolgozók írtak, hanem egy hivatásos író, amelyet ön elragadtatással énekelt és amely szószerint így hangzott:

Kemál, Kemál, Kemál,
Ma két tojás egy pár . . .
Mert a görögöknek
Volt egy Artemiszük
S ma van arte míszük . . .

Avagy arra a későbbire netán, amelyet ugyancsak hivatásos dalköltő írt (a szakma egyik dísze), s amelyet az egész ország énekelt s amely hangzott a következőképpen:

Kalderóni, tájmizmóni, Jerikó,
Ó májhó balhé . . .

Vagy netán erre:

Rabesz, módesz,
Módesz krepdesínesz,
Magyar, Abd el Krimesz,
Csinnadratta szósz,
Kvárgli, cipőpaszta . . .

Persze az is lehet, hogy ez rezonált a lelkében:

Hai Tang,
nem fáj a szája Hai Tang,
Nem fáj a mája Hai Tang . . .
Literdáljon kacsorkafűből
egy-két palántát,
Vegyen belőle
hetente kétszer
egy-két kanálkát . . .

Ismétlem, nem tudom, melyikre gondolt a sok közül, kedves kollégám, amikor azt mondta, hogy „hallottam már jobbat is”.

Mindenesetre arra kérem, írja meg nekem, hogy fenti remekművek és a többi hasonlók közül, melyik volt az a „jobb”, amit hallott, én csupa kollégialitásból szivesen elmegyek a lakására és eléneklem magának, gitárkísérettel.

A hangom nem valami jó, viszont nem nagyon válogathat kedves kollégám, mert Magyarországon ilyen dalokat nyilvános helyen úgysem lesz többé alkalma hallani.

Két kártevő

— Kulák szaktárs, maga nyugodtan pipál a legnagyobb őszi munkák idején?
— Fiam, nekem még tavaly előttről van bőven . . .

SPORTEMBER

Kovács és Szabó ugyanabban az irodában dolgoztak, egymás mellett volt az íróasztaluk. Szabó megfogta a Kovács kabátgombját:

— Tudod, akkor Gamó II. rászúrta a bőrt! Csuda sutt volt! Jobb vinklibe csőrrel! Kapásból! Igaz, hogy forinthuszas lasztit kapott Csöröge III-tól, így állt, látod, te vagy a Csöröge III., az íróasztal a kapu, a szőnyeg a partvonal, állj csak ide, most figyeld a lábamat...

— Ne haragudj — szabódik Kovács — nem érek rá, rengeteg a munkám . . .

— Nem érek rá! — háborodik fel Szabó. — Persze, mert nincs érzéked a sporthoz! Mert trehány vagy. Erre mindig rá kell érni! A sport erősíti a testet, edzi a lelket, csiszolja a szellemet . . . Akkor Gurgulya IV. rászúrt a bőrre, így, látod? Azannya! Akkor Tohonya a levegőben úszva fogta a suttot, robinzonáddal . . . Így úszott a levegőben . . .

— Feldöntötted a tintatartót.

— Nem baj — legyint nagylelküen Szabó. — Nem mind ömlött ki. Akkor Bubus II-höz került a labda, fut a szélen, figyeld a lábamat . . .

Ez így ment munkaidő kezdetétől munkaidő végeztéig. Szegény Kovács nem tudott dolgozni, mert Szabó egész nap rúgta neki a gólokat és úszott a levegőben. (Robinzonád.)

Ha tiltakozott, Szabó megvetően intette le:

— Elég baj az, hogy te nem vagy sportember! Trehány vagy!

Munkaidő után együtt mentek ki a gyárkapun.

— Merre mégy? — kérdezte Szabó.

— Arra — mutatta Kovács. — Megyek a pályára, MHK próbára. Persze te is jössz?

— Én? — komorodott el a Szabó képe. — Nem érek én arra rá!

Aztán sajánlkozva tette hozzá:

— Kár, hogy nem vagy sportember, elvinnélek délután a vendéglőbe egy pár fröccsre, ott lesz Tohonya III. is, a CSIKK-ből . . .

Ludas Matyi

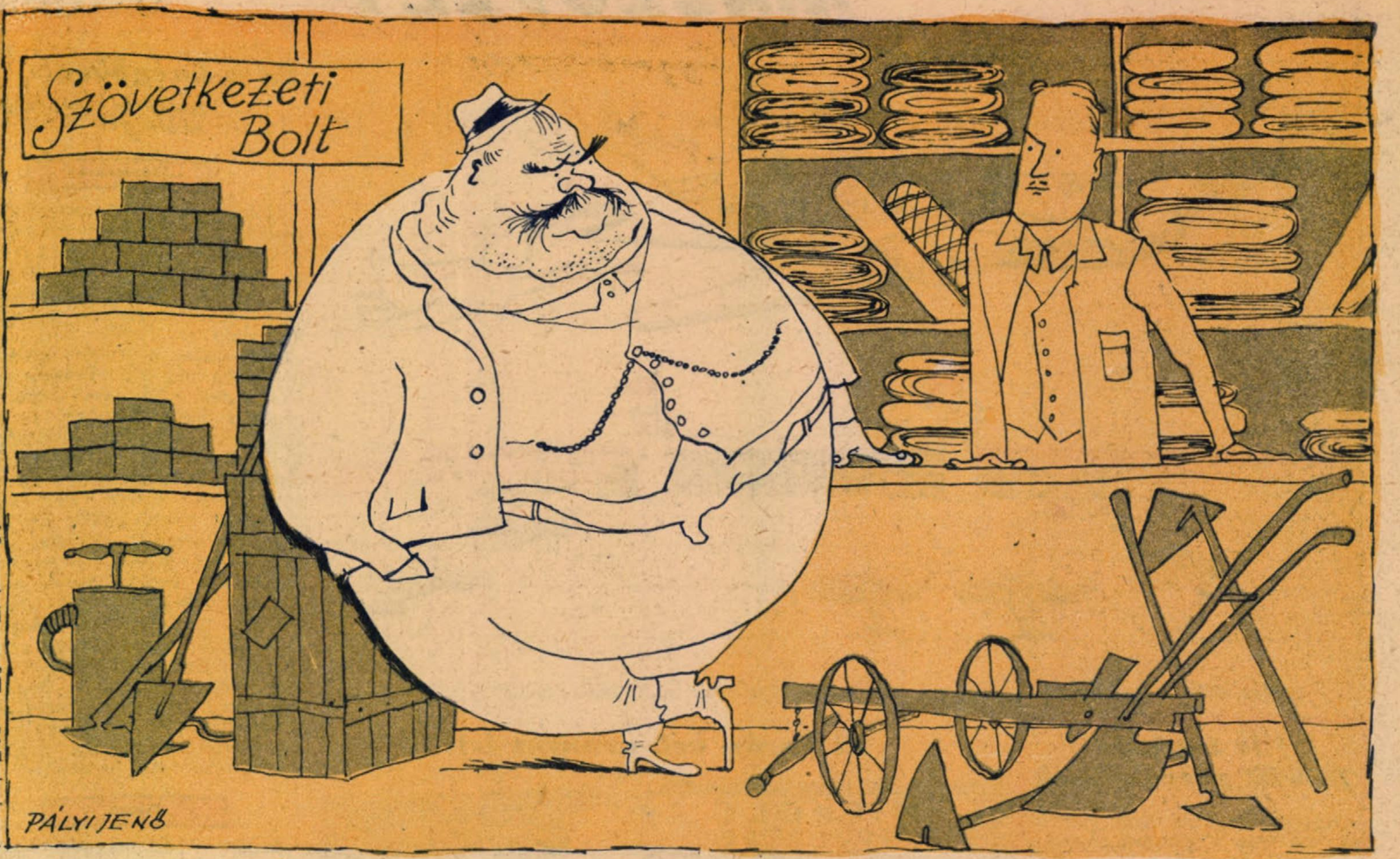
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLACS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly

Kulák a boltban

Szabály és kivétel

Újságíró: Ön szerint, Attlee úr, Angliában demokrácia van?
Attlee: Igen. Ez a szabály.
Újságíró: Akkor miért támogatják az amerikaiak koreai agresszióját?
Attlee: Tudhatja szerkesztő úr, hogy minden szabály alól van kivétel.
Újságíró: És miért tagadták meg a beutazási engedélyt a Béke Hívei második Világkongresszusa előkészítőbizottságának tagjaitól?
Attlee: Mert minden szabály alól van kivétel.
Újságíró: Hát ha minden szabály alól van kivétel, akkor vajjon miért nyúznak Angliában minden munkást kivétel nélkül?
Attlee: Látja, éppen ez a kivétel az alól a szabály alól, hogy minden szabály alól van kivétel.

— De szép ekék, de szép kapák!
— Melyiket parancsolja?
— Adjon 20 vég flanelt és 15 kiló kockacukrot...

Elvégre aludni is kell az embernek

— Hát lehet itt aludni, anyu? Örökké a pletyka, a pletyka, a pletyka!

Ebadta meggyőződik

— Anyunak igaza van! Tényleg piszkos a kezem...

Öntsetek le!

(Szín: A berlini kancellária óvóhelye 1945-ben.)

Hitler: Öntsetek le benzinnel! Elvesztettem a háborút, meg akarok halni! Kinél van öngyujtó?
Adjutáns (meglóbálja a benzines kannát): Próbáljuk meg lebeszélni.
Éva Braun: Kár a benzinért. Öntsék csak le.
Hitler: Az idő pénz. Öntsetek le.
Eva Braun: Ne ügyetlenkedjék! Ha így tartja azt a kannát, melléönti a fele benzint!
Adjutáns (ijedten): Bocsánat, ez az első führer, akit életemben leöntök. Gyakorlat teszi a mestert.
Hitler: Öntsetek le!
1. tábornagy: Führerem, gondolja meg! Még minden jóra fordulhat!
Hitler (keserűen): Jóra! Hahaha! Öntsetek le!
2. tábornagy: De führerem... Amerikában új elnök van... Valami Urtman, vagy Truman... Hátha nem követi Roosevelt politikáját...
Hitler (ordít): Részeg disznó! Biztos ittál a benzinemből! Hiszen Truman a Roosevelt alelnöke volt!
3. tábornagy (félénken): Hátha... Hátha Szovjetunióellenes politikát fog folytatni ez az Urtman, vagy hogy hívják...
Hitler (ordít): Mondom, hogy ittak a benzinemből! Részeg az egész társaság! Micsoda őrültségeket beszélnek! Hogy Truman Szovjetúnióellenes politikát folytasson... Hiszen a Szovjetúniónak köszönhetik a győzelmet! Hah! Öntsetek le!
Eva Braun (csitítja): Ne izgasd magad Adolf, nem szalad el az a benzineskanna.
4. tábornagy (álmodozva): Hátha megőrül az a Truman. Volt már rá precedens... Wilson is parafitikus volt...
5. tábornagy (mámorosan): Akkor újjászervezné a Wehrmachtot...
1. tábornagy (csillogó szemmel): Manteuffel lehetne a főparancsnok...
2. tábornagy (transzban): Urtman leűlne vele tárgyalni!
3. tábornagy (önkívületben, ujjongva): Tankot adna Urtman!
1. tábornagy (kijavítja): Truman.
3. tábornagy: Egykutya! Repülőgépet adna! Ágyúkat adna! Nincs elveszve semmi, führerem!
Hitler (üvölt): Kuss! Hülye fantaszták! Miket beszélnek itt össze! Részeg disznók, megittátok a benzinemet! Elég volt ebből a sok hülye képtelenségből! Öntsetek le...
5. tábornagy (zokogva): Führerem! Ne! Olyan szépet álmodtam az éjszaka! Schachtból gazdasági tanácsadót csináltak az amerikaiak, Heussból köztársasági elnököt, Adenauerből miniszterelnököt. **(Súgva.)** Ön pedig führer volt, csak kirendeltek ön mellé egy amerikai tábornokot. Annyi baj legyen...
Hitler (dühösen): Vén hülye! Normális ember még álmodni se szokott ilyen képtelenségeket! Öntsetek le!
Eva Braun (vállat von): Mit csináljunk, övé a benzin, azt csinál vele, amit akar.
Adjutáns (önti).
Eva Braun (elgondolkozva): Legalább kijön az a pecsét is a zubbonyából...

MORÁL:

Ha az ember a jövőbe látna, rengeteg leöntéstől megkímélhetné magát.

Gergely Miklós.

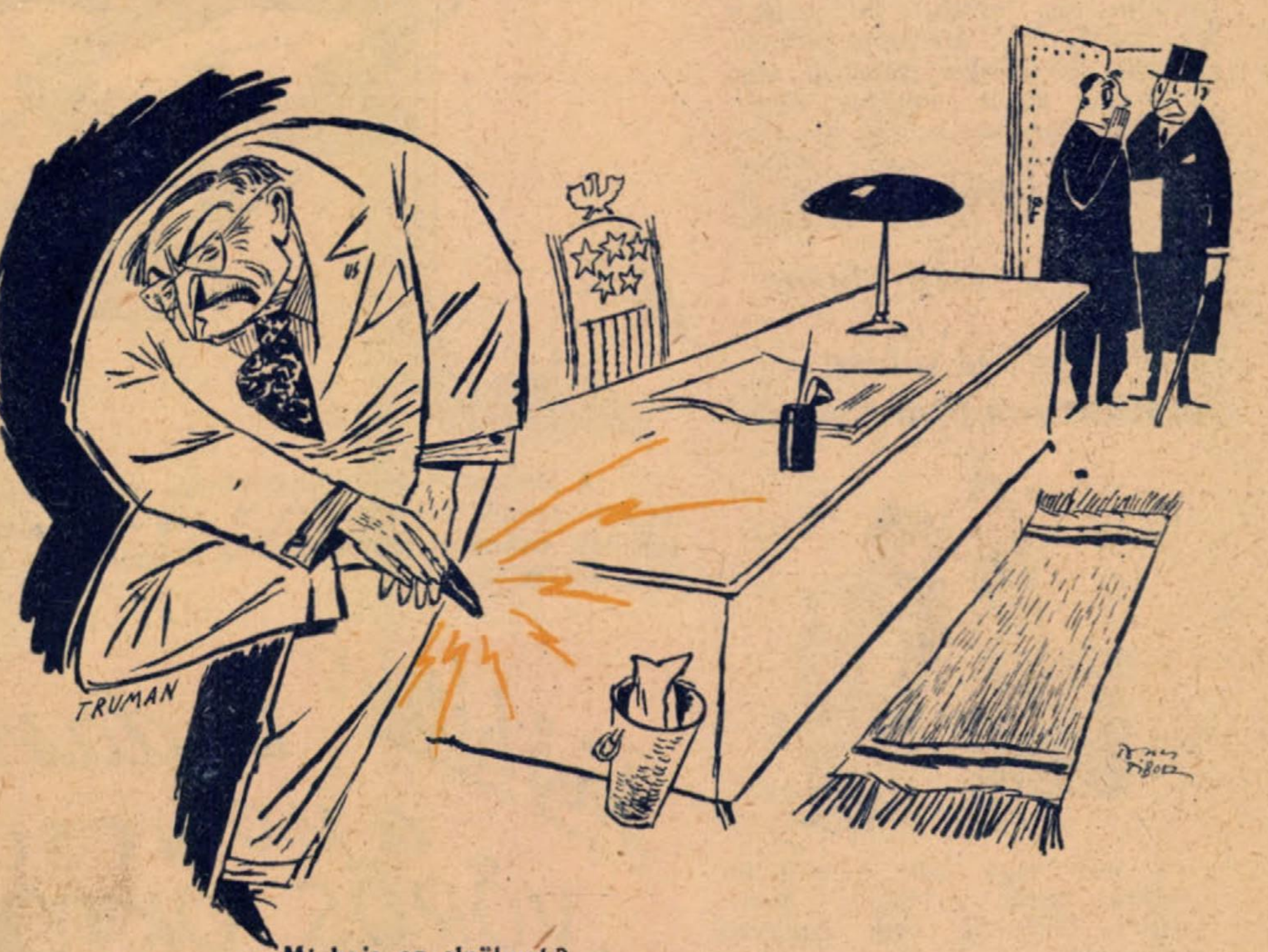
A külügyminiszteri tanácskozás előtt

Achesontól megkérdezi a titkárja:
— Hogyan címezzem a Schuman meghívóját? „Excellenciás miniszter úr", vagy „miniszter úr őexcellenciája"?
Acheson egy pillanatig gondolkozik.
— Ez komplikált — legyint aztán. — Füttyentsen neki...

A diadalmas toll

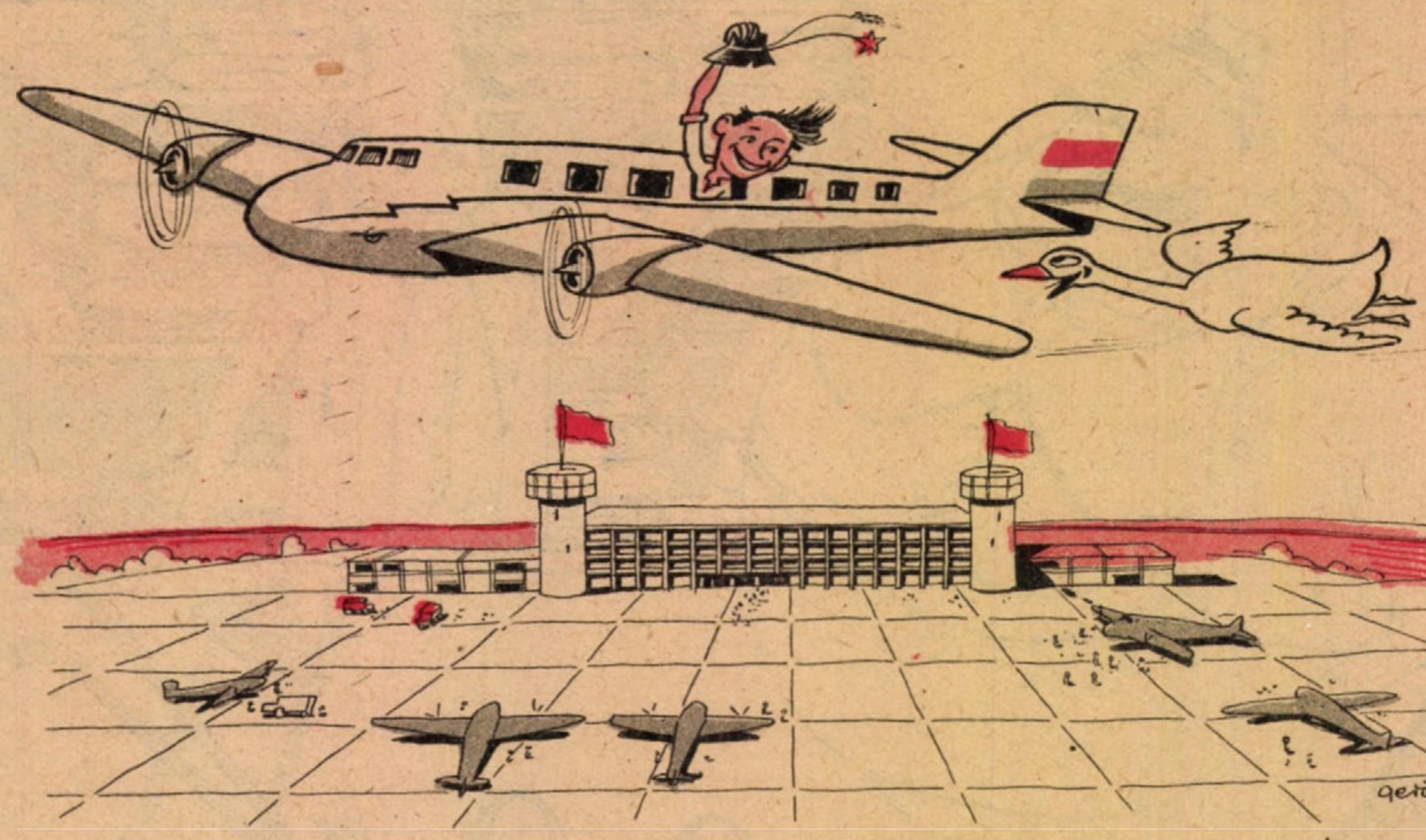

A szovjet békedelegáció békepontjai

— Mi baja az elnöknek?
— Pszt! Megint a tyúkszemére hágott Visinszkij.

Ludas Matyi a MASZOVLET repülőgépén

Ludas Matyi: Látod libuskám, most már nem henceghetsz, már én is tudok repülni.

Kis tanmese felnőtt gyerekeknek

Egyszer volt, hol nem volt, túl az Óperenciás Vörösmarty-téren egy csodaszép, kacsalábon forgó hivatal. Ám ennek a csodaszép hivatalnak volt egy kőszívű, gonosz gazdája, aki egész nap felhúzott felvonóhíd mögött ült.

Történt egyszer, hogy a jó Pénzügyminisztérium így szólt: „Egy életem egy halálom, ez a Maszovlet olyan derekasan dolgozik, hogy nekiadom a lányom kezét és a kacsalábon forgó csodahivatalt, — ne szorongjon szegény abban a szűk Dorottya-utcai hivatalban!" Úgy is lőn, a jó Pénzügyminisztérium a derék Maszovlet nyakába akasztott egy tarisznyát, benne három hamuban sült pogácsával és az új székház berendezéséhez szükséges összeggel, aztán így szólt: „Eredj fiam szerencsét próbálni!"

Ment is a derék Maszovlet három nap és három éjjel hetedhét utcán túl, de hiába, mert a kőszívű Gazda még jobban felhúzta a csodavár felvonóhídját és nem engedte be őt. Azt mondta: „Mit akarsz te kis Maszovlet?" Lásd, én egész nap semmitteszek, de azt olyan nagy apparátussal csinálom, hogy igazán szükségem van ekkora hivatalra." Megharagudott ekkor a derék Maszovlet és mérgében épített egy olyan repülőteret, amitől kétfelé áll az öreg Európa füle gyönyörűségében.

Ám a Dorottya-utcai szűk épületben azóta is egymás hegyén-hátán adminisztrálnak az elátkozott dolgozók a csöpp szobákban, meg a sötét, kanyargós folyosókon és ha a ferihegyi pompás állomáscsarnoknak eszébe jut a pesti igazgatóság-épület, szégyenpír borítja el márványarcát. A derék Maszovlet pedig terebélyesedik, virágzik és titokban egy mesebeli intézkedésre vár, amely majd erélyesen fültövön csókolja a Csipkerózsikaként alvó átköltözés ügyét, amelynek következtében lesz hely, bőség és olyan hetedhétországra szóló dínomdánom, hogy még a legöregebb repülőgépek is táncra perdülnek örömükben...

NÉMETH ZOLTÁN

Ki korán kel, aranyat lel

Csorba Béla: Mért keltél fel elvtárs hajnali négy órakor, hiszen az első gépet csak hétkor kell elindítani!

Huszár Gábor; Az igaz, de a békekölcsönjegyzést én már négy órakor indítom el...

A Maszovlet dolgozói november 2-ára, Rákosi elvtárs kiszabadulásának tizedik évfordulójára az idei terv százszázalékos teljesítését vállalták. Örömmel jelentjük, hogy a fenti kép a mai, október 4-i helyzetet ábrázolja.

Egy kis tulzás, de azért van benne valami

— Hát maga mért készült fel ennyire, hiszen a repülőút Budapesttől Miskolcig csak negyven percig tart.

— Az igaz, de én az autóbuszra készültem fel.

Jövő héten: Ludas Matyi a KUNCSORBAI „VÖRÖS OKTÓBER" termelőszövetkezetben

Én a levegőben

Szubjektív riport, objektív tanulsággal

Előzmények

Holnap reggel Miskolcra megyek repülőgépen. Életemben először fogok repülni, elhagyom a talajt, a jó öreg anyaföldet és felrepülök a levegőbe. Óriási. hátborzongató élményben lesz részem, mert nem kis dolog ez. Földön már voltam eleget, vízben is voltam néha, de levegőben még soha. Érdekes, egyáltalán nem félek, csak valami ünnepélyes érzés borzongat. De embertársaim különösen viselkednek. Kollégáim udvarias érdeklődéssel elsiklanak a dolog felett, a házmesterné, amikor közlöm vele az ujságot, csak ennyit mond: úgy. De legjobban mégis a feleségem viselkedése bánt. Amikor este véletlenül találkozunk és két mondat között óvatosan odavetem, hogy holnap repülök, egészen váratlan magatartást tanusít. Ahelyett, hogy a nyakamba vetné magát és fejét mellemre rejtve arra kérne, hogy ne nyugtalanítsam őt és maradjak a biztos földön, — csak ennyit mond: vigyél tízórait. Kenj egy darab kenyeret, van kinn kacsazsír.

Start

Reggel háromnegyed hatkor lassú, higgadt léptekkel sétálok a Dorottya-utcában, a Maszovlet előtt. A kirakatüvegben többször is megnézem magam: határozottan van bennem valami pilótaszerű. Markáns arcélem, határozott vonásaim, elszánt tekintetem mind arra vallanak. Igen, pilóta vagyok, csak kissé álmos pilóta. Ezzel szemben benn az irodában a tisztviselők frissek, vasaltak, csinosak. Percek alatt megkapjuk a jegyeinket s ettől kezdve egy láthatatlanul működő, precíz és előzékeny adminisztráció tárgyaivá válunk. Kézről-kézre adnak minket ezek a kedvesen mosolygó egyenruhás emberek, az egyik a nevemet kérdi halkan, a másik suttogva a lakásom után érdeklődik, hol a kezembe nyomnak egy papírt, hol elveszik belőle, de csodálatosképen mindenütt tudnak rólam, sehol egy összeráncolt homlok, sehol egy „hohó, barátom, itt valami nem stimmel, menjen csak vissza." Betessékelnek egy csodálatosan vadonatúj autobuszba, (a fejlődő magyar ipar remeke), végigrohanunk a nyolckilométeres betonúton, átmegyünk a hatalmas csillogó várócsarnokon, még néhány mosoly és egyenruha s már ott is állunk szemben a madárral, amely el fog repülni velünk. Benn a gépben kissé hűvös, ünnepélyes csend fogad. Az utasok között bizonyos helyezkedési lázt észlelek, úgylátszik vannak jobb és kevésbé jó helyek, de nem tudom kitalálni, mi a különbség a tizennégy egyforma szék között. Abban a pillanatban, ahogy leültem, rájövök. Két ablak a gép szárnyára néz, tehát onnan nehezebb a kilátás. Természetesen nekem a szárnya jutott, mint gyerekkoromban is mindig, valahányszor csirke volt ebédre. Ellenben a pilótát nem látom sehol, pedig szeretnék szembenézni azzal az emberrel, akire rábízom az életemet. Ott ülök tizennegyed magammal egy hosszúkás szobában; előttem egy bezárt ajtó, semmisem mutat arra, hogy ez az egész rövidesen fel fog emelkedni a levegőbe. A motor zugni kezd, úgylátszik, mégis van valaki ott elől, aki intézkedik. Hátradőlök a székben és szürcsölöm az élményt. A gép egyre gyorsabban gurul. Gurulni könnyű, gondolom. De ha mégis felemelkedik ez az egész? Az a fontos, hogy megfigyeljem azt a magasztos pillanatot, amikor életemben először elválok az édes anyaföldtől. Megrázó élmény lesz. Mellettem megszólal kitűnő rajzoló kollégám: Azt tudod, hogy már a levegőben vagyunk...

Repülök

Valóban. Odalenn minden zsugorodik és egyre kisebb lesz. Lassan vánszorognak a játékautók, pici rovarok lettek az emberek, akik ezt a csodálatos gépet is kitalálták. Milyen egyformák a kicsi házak! Egyetlen fix pont van az egész mindenségben, ez a mi gépünk, amely mintha síneken futna, úgy halad előre egyenletesen a levegőben. „Hol van a veszély élménye?" — kérdem magamtól. „Ezer méter magasban vagy!" — próbálom heccelni magam. Hiába, nem félek. Előttem ott van a piros papirzacskó, próbálok rosszul lenni. Nem hányok. „Mi lenne, ha lezuhannánk?" — rémítem magam tovább. Hiába, nem ijedek meg. Átellenben egy utas nagy figyelemmel olvassa az ujságot. Ez azért mégis nagyképűség.

Miskolcon

A csodák sorozata folytatódott. Itt is tudtak rólunk, itt is simán gördül minden. Huszár elvtárs, a miskolci repülőtér vezetője büszkén meséli, hogy ez a repülőtér első az országos munkaversenyben. Az áruszállítás augusztus havi tervét 651 százalékra teljesítették. A vezető elvtárs asztalán lévő vándorzászló azt bizonyítja, hogy Huszár elvtárs egyénileg is kiváló munkás. Éppen a megérkezésünk előtt fejezte be a békekölcsön-jegyzések gyüjtését, mégpedig kitűnő eredménnyel. Benn Miskolcon is ünnepi hangulat fogad. Az egész városban hangszórók hirdetik, hogy a miskolci dolgozók megértették, mivel tartoznak a béke ügyének.

Hazafelé

Miskolcról elég jól vettük a startot, bár úgy vettem észre, hogy a gép egy kissé huzott, amikor felemelkedtünk. Szép, napsütéses idő volt. Egy ideig kedvtelve legeltettem szemem a jólismert tájakon. Előttem egy sovány fiatalember ült a szárnyas ablaknál, nyilván még kezdő szegény, nem tudja, hogy kell helyezkedni. Elszórakoztatott egy darabig ennek a tapasztalatlan utasnak a látványa, aki remegő izgalommal meresztgette a szemét, nyilván félt is egy kicsit. Később elővettem a Szabad Népet és olvasni kezdtem. Észre sem vettem, amikor megérkeztünk.

Itthon

Annyi szépet és jót tapasztaltam, hogy megmondhatom: a megérkezés után találtam az egyetlen hajszálat a levesben. A csodálatos, vadonatúj autobusz 18 percet késett, úgyhogy az autobusz-utazás a Dorottya-utcába s onnan hazáig tovább tartott, mint a 40 perces Budapest—Miskolci repülőút. Az 5-ös autobusszal folytattam az utamat. Alighogy az autobusz elindult, egy öregasszony lelépett a járdáról és elkezdett ugrabugrálni az autobusz előtt. A vezető fékezett, mi egymás hegyibe borultunk, egy stráfkocsis káromkodott, mert majd belénk szaladt, az öregasszony visított, nekem pedig a torkomba ugrott a szívem. Elszoktam én már az ilyen izgalmaktól. Ezer méter magasban, Budapest és Miskolc között nem szoktak öregasszonyok ugrálni a levegőben.

Este a feleségem enyhe szemrehányással fogadott:

— Mért nem telefonáltál, amikor megérkeztél. Mégiscsak repülővel voltál.

— Nem értelek — mondtam feddően. — Tudhatnád, hogy a repülőgép a legbiztosabb közlekedési eszköz. Soha másképp utazni nem fogok.

Gádor Béla.

Képünk a kitűnő pilótát, Pintér József elvtársat ábrázolja, aki közel háromnegyed óráig tartotta kezében életünket.